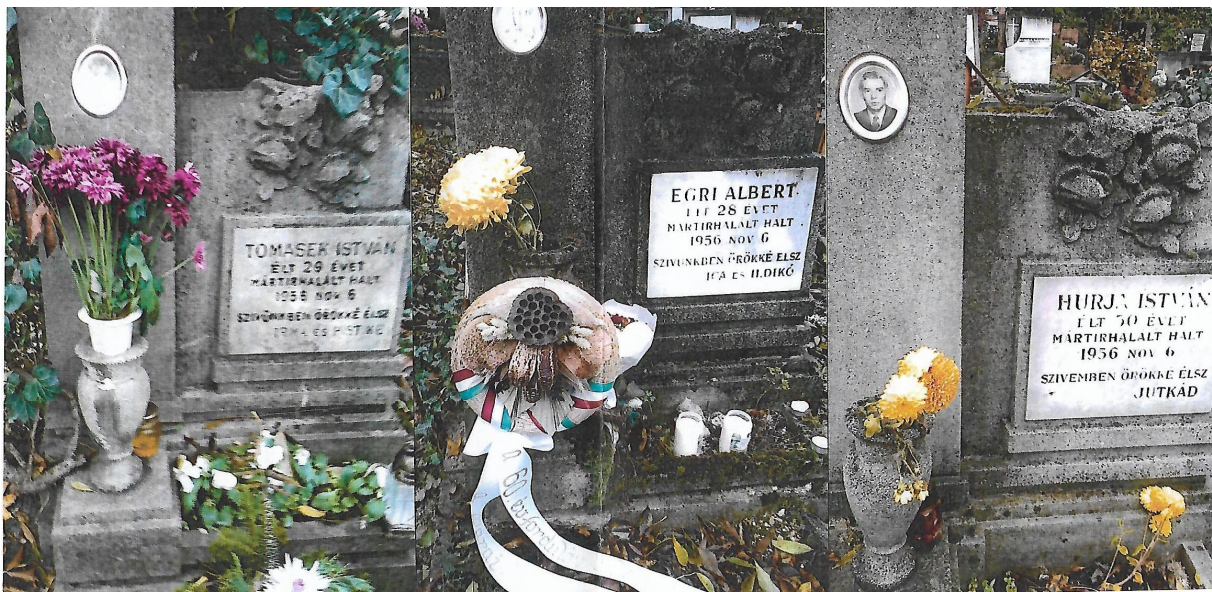

TISZTELET A HŐSÖKNEK

Fiumei Sírkert-Budapest 56-os parcella

Darai Ferenc András nagybátyjáért – Egrı Albert – és a többi ártatlanul meghalt '56-os áldozatokért lobogjon a gyertya

„Igen, jól”- válaszolta. Ezután hosszan mondta el, hogy ő hogyan élte át a forradalom napjait Budapesten. A történetet a Betyárvilág című folyóirat is megjelentette.

A 4 éves kisfiú (Darai Ferenc) a 40 éves nevelőapjával korán reggel 1956. október 20-án elutazott Budapestre anyai nagybátyjához, Egrí Alberthez. Nem pusztán látogatás céljával indultak el, hanem segítségnyújtás miatt is. A sztahanovista mozgalomban a nagybácsi is részt vett. Így sikerült neki a Mórícz Zsigmond téren lakáshoz jutni. Lehetetlen volt egyedül teljesíteni a tervet, ezért a rokonok is segítettek, ahogy tudtak. Nagy darab szalonnával a bőröndben érkeztek meg Bertí bácsihoz. Alig volt idő, hogy üdvözlőlké egymást, és örüljenek a találkozásnak, már ropogtak a fegyverek. 1956. október 23-a volt. Kitért a forradalom. A harc hangjai üldözték le a lakókat a nagy bérlakás alatti légőhelyre. Itt több száz ember zsúfolódott össze bűzben, mocsokban. Egyszer csak a pince ajtajában megjelent egy állig felfegyverzett ember, aki bekiajtott: „Munkára viszünk embereket!” A nagybácsi hamar az ölébe ültette a saját lányát és unokaöccsét, bizván abban, hogy őt így nem szólítják ki. Nem így történt. A nagybácsit két másik munkatársával, Tomacsek Istvánnal és Húrja Istvánnal előszóltották. Majd golyózápor következett. Egy kicsi gyermeknek ez a látvány maga a pokol volt. Majd 10 évig még kísérte éjszakánként rémálmaiban a látvány. Felnőttként sem felejtethet. S ha már megtorolni nem tudta, úgy gondolta, hogy a jövő nemzedéknek tudtára adja a fájdalmas múltat, ami kijutott szegény magyaroknak. Tudtára adja, hogy a magyar embernek a hazafiság azt jelenti, hogy az életét is képes feláldozni az ország szabadságáért és függetlenségéért.

„Milyen volt az élet vidéken a forradalom után?”-kérdeztem. Nem a szegénység nyomasztotta az embereket legjobban, hanem az állandó félelem. A spiclik megmaradtak.

Darai Ferencnek köszönjük a beszélgetést, amely segít ébren tartani az emlékezetet. Köszönjük a POFOSZ-ban végzett lelkiismeretes munkáját, és további jó erőt, egészséget ehhez a tevékenységhez.

Bizalommal tölt el bennünket, hogy ez a szervezet méltó módon őrzi 1956 emlékét. Igaz Fónay Jenő, az alapító-elnök mondta: „Csak velünk emelkedhetünk fel újra.”

Tödorné

Darai Ferenc András 2019-ben

2006. október 25., szerda

A kiadvány Püspökladány Város Önkormányzatának támogatásával valósult meg.

Pillanatkép a városi ünnepségen. Ők tanúi, részesei voltak '56-nak

Nem csak azt kell vállalni, amik vagyunk, hanem azt is, amik voltunk!

Kérd számon az időtől a történelmet!

Kérd tőle számon az embert és igazad lesz!

Kérd számon magadtól is a múltad, hogy ember maradhass.

Akaratod legyen kemény, mint a kőszikla és légy szívós, mint a jól cserzett szíj.

A Kommunizmus Áldozatainak Emléknapja

„Mert, ahogy nincsenek áldozatok gyilkosok nélkül, úgy nincsen igazságtétel sem számonkérés nélkül” (Történelem portál)

Beszélgetés Darai Ferencel, a POFOSZ püspökladányi elnökével

A Kommunizmus Áldozatainak Emléknapját a Magyar Köztársaság Országgyűlése 2000. június 13-án fogadta el. Ennek értelmében a középfokú oktatási intézményekben minden év február 25-én tartják meg ezt az emléknapot. Miért éppen ekkor? Kovács Bélát, a Független Kisgazdapárt (FKGP) főtitkárát 1947-ben ezen a napon letartóztatták, csak mert kritizálni mert a kommunistákat. Nyolc évet töltött fogságban, először a Gulagon, majd a moszkvai központi börtönben. Ezzel a kommunista párt elkezdte totális egypárti diktatúrájának kiépítését. A rendszer így vált a demokrácia és a szabadságjogok semmibe vételének jelképévé.

Levéltári kutatások és a „kommunizmus fekete könyve” becslései alapján körülbelül 100 millióra teszik a kommunizmus áldozatainak számát az egész világon. A rendszer ellenségeit elhurcolták, és gulágokba gyűjtötték.

„Kelet-Közép-Európában az éhínségben, kényszermunkatáborban vagy kivégzés által elhunyt áldozatok száma eléri az egymilliót, de a rendszer áldozata az is, akit börtönbe zártak, vallattak, kínoztak, megbélyegeztek, akit csoport- vagy vallási hovatartozása miatt üldöztek, vagyis mindenki, akit a szabad cselekvés és választás lehetőségétől megfosztottak, testileg és lelkileg megnyomorítottak.” (Wikipédia) Mindez a XX. század szégyene. Ennek állít emléket - hogy soha ne feledjük a szörnyűségeket - a Terror Háza Múzeum a valamikori ÁVH helyén.

Elgondolkodtató az a tény, miszerint Nürnbergben a bíróság elítélte a nemzeti szocialista (fasiszta) diktatúra kiszolgálóit. Itt, nálunk nem történt meg a teljes felelősségre vonás. Ugyanez vonatkozik a kárpótlás kérdésére is. Ez lehet a magyarázata, hogy a kommunisták átmenthették hatalmukat, vagyonukat még a rendszerváltás után is.

A püspökladányi Darai Ferenc ennek a szörnyű korszaknak nemcsak szemtanúja, de elszenvédője is volt, aki ma a Politikai Foglyok Országos Szövetségének (POFOSZ) helyi elnöke.

A szervezet 30 éve alakult meg. Alapítója, akkori országos elnöke Fónay Jenő. Azzal a céllal indították el, hogy a politikai rendszerváltást elősegítsék, hogy szorgalmazzák a politikai üldözöttek erkölcsi és anyagi rehabilitációját, mely sajnos nagyon nehezen halad előre. A nyugdíj-kiegészítő kérvényüket Gyurcsány Ferenc miniszterelnök leseperte az asztalról.

Sólyom László, volt köztársasági elnök abban látta a szervezet különös jelentőségét, hogy a '80-as évek végén visszahozta az '56-os forradalmat a közbeszédbe.

A következőkben arról beszélgettünk Darai Ferencel, hogy kik lehetnek a tagjai a szervezetnek, és a saját munkássága hogyan alakult az évek során. „Csak azok léphettek be a szövetségbe, akik nem voltak tagjai az ÁVH-nak, a kommunista pártnak, a karhatalomnak vagy a munkásőrségnek.” Az elnök úrnak több évtizedes tevékenységében nagy segítségére volt Arnóth Sándor volt polgármesterünk, dr. Nagy Attila jogász és a múzeum dolgozói, a múzeumkörüli tagok, akiknek - úgy érzi - most is sok köszönettel tartozik. Mindezek mellett azért a közel 20 rendezvényért, amiket szervezett a városban, és bizony saját zsebbe is kellett nyúlania. Csak így lehetett a tervezett programokat megvalósítani. Áldozatos munkájának köszönhetően abban a megtiszteltetésben volt része 2019 februárjában, hogy meghívást kapott Budapestre a MOM művelődési központjába, ahol a POFOSZ 30. évfordulóját tartották meg. „Felemelő érzés volt részt venni ezen a rendezvé-

nyen!” Boldogság töltötte el a szívet az elnök úrnak, miközben erről nyilatkozott. „A műsort Kondor Katalin vezette. Majd rangos előadók, politikusok következtek: Dózsa László és Baranyi László színművészek, Lengyel János, a POFOSZ elnöke és dr. Boros Péter volt miniszterelnök. A műsort a vakok iskolájának tanulói adták. Állófogadással zárult az esemény.”

„Ahhoz, hogy valaki ilyen erősen elköteleződjön egy társadalmi ügynek, kell valamilyen személyes érintettség. Jól gondolom?,” kérdeztem az elnök urat.

„Igen, jól” - válaszolta. Ezután hosszan mondta el, hogy ő hogyan élte át a forradalom napjait Budapesten. A történetet a Betyárvilág című folyóirat is megjelentette.

A 4 éves kisfiú (Darai Ferenc) a 40 éves nevelőapjával korán reggel 1956. október 20-án elutazott Budapestre anyai nagybátyjához, Egri Alberthez. Nem pusztán látogatás céljával indultak el, hanem segítségnyújtás miatt is. A sztahanovista mozgalomban a nagybácsi is részt vett. Így sikerült neki a Móricz Zsigmond téren lakáshoz jutni. Lehetetlen volt egyedül teljesíteni a tervet, ezért a rokonok is segítettek, ahogy tudtak. Nagy darab szalonnával a börtönben érkeztek meg Berti bácsihoz. Alig volt idő, hogy üdvözljék egymást, és örüljenek a találkozásnak, már ropogtak a fegyverek. 1956. október 23-a volt. Kitért a forradalom. A harc hangjai üldözték le a lakókat a nagy bérlakás alatti légöhelyre. Itt több száz ember zsúfolódott össze büzben, mocsokban. Egyszer csak a pince ajtajában megjelent egy állig felfegyverzett ember, aki bekiáltott: „Munkára viszünk embereket!” A nagybácsi hamar az ölébe ültette a saját lányát és unokaöccsét, bizván abban, hogy őt így nem szólítják ki. Nem így történt. A nagybácsit két másik munkatársával, Tomacsek Istvánnal és Húrja Istvánnal előszóltották. Majd golyózápor következett. Egy kicsi gyermeknek ez a látvány maga a pokol volt. Majd 10 évig még kísérté éjszakánként rémálmaiban a látvány. Felnőttként sem felejthetett. S ha már megtorolni nem tudta, úgy gondolta, hogy a jövő nemzedéknek tudtára adja a fájdalmas múltat, ami kijutott szegény magyaroknak. Tudtára adja, hogy a magyar embernek a hazafiság azt jelenti, hogy az életet is képes feláldozni az ország szabadságáért és függetlenségéért.

„Milyen volt az élet vidéken a forradalom után?” - kérdeztem. Nem a szegénység nyomasztotta az embereket legjobban, hanem az állandó félelem. A spiclik megmaradtak.

Darai Ferencnek köszönjük a beszélgetést, amely segít ébren tartani az emlékezetet. Köszönjük a POFOSZ-ban végzett lelkiismeretes munkáját, és további jó erőt, egészséget ehhez a tevékenységhez.

Bizalommal tölt el bennünket, hogy ez a szervezet méltó módon őrzi 1956 emlékét. Igaz Fónay Jenő, az alapító-elnök mondata: „Csak velünk emelkedhetünk fel újra.”

Tódorné

Darai Ferenc András

E-mail: marcimamoka@gmail.com

FARKASRÉTI TEMETŐ

Elhunyt neve:	Egri Albert
	éH. Rósa
Temetési dátum:	1956. 12. 10.
Sírhelyszám:	0/3-14-31
Elárat éve:	

TOMASEK ISTVÁN
ÉLT 29 ÉVET
MÁRTIRHALALT HALT
1956 NOV 6
SZIVENBEN ÖRÖKKE ÉLSZ
10A E- II. DÍKŐ

EGRI ALBERT
ÉLT 28 ÉVET
MÁRTIRHALALT HALT
1956 NOV 6
SZIVENBEN ÖRÖKKE ÉLSZ
10A E- II. DÍKŐ

HURJA ISTVÁN
ÉLT 50 ÉVET
MÁRTIRHALALT HALT
1956 NOV 6
SZIVENBEN ÖRÖKKE ÉLSZ
JUTKÁD

2006. október 25., szerda

Emlékeztünk

Püspökladányban

A kiadvány Püspökladány Város Önkormányzatának támogatásával valósult meg.

Pillanatkép a városi ünnepségen. Ők tanúi, részesei voltak '56-nak